

ת"ד 88/07 - מדינת ישראל נגד מאור בן יעקב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 12-07-88 מדינת ישראל נ' ב' בן יעקב
ה

בפני כב' השופט אברהם טננבוים
מאשימה מדינת ישראל
נגד מאור בן יעקב
נאשם

החלטה

הנאשם מואשם בעבירה גריםת נזק לרכוש או אדם, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א- 1961 (להלן: "תקנות התעבורה"); פיזות, עבירה על סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג (להלן: "חוק העונשין"); סטייה מנתיב, עבירה על תקנה 40(א); חבלה של ממש, עבירה על תקנה 26(4) ובעבירה של מהירות שאינה סבירה לתנאי הדרך, עבירה על תקנה 51 לתקנות התעבורה.

הטענה העובדתית היא כי ביום 07.03.2012 ב时刻 02:55 בימור לשעה, נаг הנאשם ברכב מס' יונדיי מ'ר 76-49-49, ונסע בשטח תחנת הדלק, מישור אדומים.

על פי המתואר בכתב האישום ביציאה מתחנת הדלק, נаг הנאשם בפיזות בך שביצע פניו פרסה ושב אל התחנה כשהוא מאיץ את מהירות נסיעתו תוך משיכת בלם היד, ואז ביצע תנועת "צלהת". כתוצאה מכך, סטה חדות שמאלה, איבדה שליטה על הרכב בעת שעשה תנועת סיבוב מהירה כנגד כיוון השעון, פגע עם דופן ימין אחורייה בהולכי רגל שעמדו על הכביש ברוחבת תחנת הדלק.

כתוצאה מכך גרם הנאשם חבלות חמורות לשלווה בני אדם, והכל כמפורט וכמפורט בכתב האישום.

המאשימה טוענת שאופן נהיגת הנאשם מקיימת בין היתר גם את עבירת הפיזות הקבועה בסעיף 338 בחוק העונשין.

במהלך הדיון שהתקיים לפני הודה הנאשם בעבודות כתב האישום להוציא האישום של נהיגה בפיזות. בשל הסתייגות זו, הורייתי לצדים להגיש בכתב את התייחסותם. ציינתי כי אחרי שתינתן החלטה בנקודה זו, ינתן גזר הדין.

הסניגור בהתייחסותו ביקש שלא ליחס לנאשם עבירה של נגיה בפיזיותו היסודות העובדיים של עבירה הפיזיות זחים לסייע האישום שיויחסו לנאשם בפקודת התעבורה ותקנותיה.

לסבירתו, לא ניתן להאשים את הנאשם בסעיף 338 לחוק העונשין ובמקביל גם בעבירות של סטייה מנתיב, חוסר שליטה ברכב ובמהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך, לאחר שהיסוד העובדתי זהה. כאמור, צורת הנגיה ואופן נהיגת הרכב על ידי הנאשם.

לגרסת ההגנה, התביעה אינה יכולה לאחזק את החבל משני קצוותיו. קרי, מחד ליחס עבירה לפי חוק העונשין ומайдן לפי פקודת התעבורה ותקנותיה. אשר על כן, מבקשת ההגנה למחוק את עבירת הפיזיות ולהקל עם הנאשם.

האם יש חפיפה בין סעיף 338 לחוק העונשין לבין הסעיפים בפקודת התעבורה ותקנותיה?

(והתשובה היא שאין חפיפה ומדובר בעבירות שונות)

סעיף 338 לחוק העונשין שענינו "**מעשי פיזיות ורשלנות**" קבוע כדלקמן:

"(א) העוסה אחת מלאה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

- (1) נוהג רכב או רוכב בדרך ציבורית;
- (2) מפעיל כלי שיט או כלי טיס או משתמש בהפעולותם;
- (3) עוסה מעשה באש או בחומר לkill, נפץ או רדיואקטיבי או אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה באש או בחומר כאמור שבחזקתו;
- (4) עוסה מעשה לגבי מכונות שבפיקוחו, שלו בלבד או עם אחרים, או אינו נוקט אמצעי זהירות כלפי נאותים מפני סכנה מסתברת הכרוכה בהן;
- (5) עוסה מעשה לגבי חומר נפץ או כלי ייריה שבחזקתו, או אינו נוקט אמצעי זהירות כלפי נאותים מפני סכנה מסתברת הכרוכה בהם;
- (6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיי שבחזקתו;
- (7) נותן טיפול רפואי או כירורגי לאדם שהתחייב לטפל בו;
- (8) מוכר, מספק, נותן או מפעיל תרופה או חומר מרעל או מסוכן;
- (9) משתמש בחומר מרעל או מסוכן או מחזיק בו או מפקירו, או מפקיר מיכל שהוחזק בו חומר כאמור ויש בו כדי להרעיל או לסכן".

ככל, על מנת להרשיע בסעיף 338 לחוק העונשין יש צורך ברשלנות גבוהה של סטייה חמורה ומשמעות מוגדרת

התנהגות מקובל (ראו בעניין זה בע"פ 385/89 **abinat b' medinat yisrael**, (מיום 22.10.91); ראו עוד ע"פ (ח' 06/662 גבאי אהרון b' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז חיפה- פלילי (מיום 12.07.12).

על פי פסק הדין של בית המשפט העליון בפרשת **יקירביץ'** כדי להבין את יסודות העבירה של סעיף 338 לחוק העונשין ניתן להסתמך ביסודות העבירה המאפיינות את עולת הנזקית. כאמור, קיומה של חובת זהירות מושגית, חובת זהירות קונקרטית והפרת החובה על ידי סטייה מסטנדרט התנהגות סביר.

היסוד העובדתי של סעיף 338 מורכב משלושה רכיבים:

ראשית, מעשה העבירה צריך להיות אחד מתוך תשע ה cholpoft המופיעות בסעיפי המשנה. זהו ה指挥 של חובת זהירות המושגית, מהוות את אחד היסודות הקבועים בעולת הרשות. צוין כי עולת הרשות של סעיף 338 אינה תומנת בצדיה תוצאה.

מלבד זאת, נדרש שתתקיים גם חובת זהירות הקונקרטית, כלומר, علينا לבחון האם בנסיבות המקירה, הסיכון שנגרם היה צפוי או צריך היה להיות צפוי?

שנייה, מעשה העבירה "עשה" בדרך נמהרת או רשלנית". כלומר, علينا לבחון האם הייתה חריגה מסטנדרט התנהגות הנחשב כסביר, וכי שופקן על קביעתו של סטנדרט הינו בבית המשפט. על פי האמור יש לבית המשפט הזכות ואף וחובה לקבוע דפוסי התנהגות סבירים בהתאם לנسبות.

שלישית, על מעשה העבירה להכיל בתוכו תוצאה פוטנציאלית "שייש בה כדי לסקן ח' אדם או לגרום לו חבלה". בהתאם לאמור די בהיווצרותו של אותו סיכון שאוותם מבקשים למןעו ואין צורך בהתמצאותו בפועל של אותו סיכון (ע"פ 04/1937 ולדימיר יקירביץ' b' מדינת ישראל (מיום 07.04.30)).

בהתאם לאמור בפתחו של סעיף 338 "התנהגות האסורה" צריכה להיות "התנהגות הסוטה מרמת זהירות הסבירה" (להרחבה עוד ראו י' קדמי **על הדין בפלילים חוק העונשין**, חלק שלישי, דין בראש הפסיקה, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, עמ' 1308-1324).

עינינו הרואות כי עסקין בעבירה שונה ונפרדת מהעבירות התעבורתיות המוחסנות לנאים. למעשה מדובר בסעיף שונה המציג את חומרת העבירה שאוותה ביצעה הנאים ביתר שאת ואת תוצאותיה.

זאת ועוד, כאמור, השימוש בסעיף 338 נועד למקרים בהם הסטייה בנסיבות העניין הייתה חמורה במיוחד.

בעניינו, אחרי ששמעתי את הצדדים, וקבעתי את התייחסותם, הגעת לכל מסקנה, כי אופן נהיגתו המסוכנת והפרועה של הנאשם במתחם תחנת הדלק, מקום שמטבע הדברים מצויים מתדלקים וקוניים יש בה להוציא רשותה בדרגה גבוהה ביותר. הסכנה נהיגתו הפרועה של הנאשם הייתה ברורה ומידית, ואין כל ספק כי עסקינו באותה התנחות שאליה הוכחנו המחוקק בסעיף 338 לחוק העונשין.

אצין כי במקורה שלפנינו בדרך נס התאונת הסתימה כפי שהסתימה ולא גרמה באבדות בנפש.

אשר על כן, ולאחר שקלתי את נסיבות האירוע והתרשםתי ממה שארע, אני דוחה את בקשה ההגנה ומרשיע את הנאשם בנוסף לסעיפי האישום התובורתיים, גם בעבור הנסיבות עבירה על סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין.

המועד הקבוע לשימוש גזר הדין 03.07.2014 בשעה 09:45 נותר בעינו.

המציאות תשליך העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, יום חמישי 06 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.